

ALVIN LEE 1944–2013

Mestarin muisto elää!

RIKU METELINEN

Brittiläinen bluesrock-kitaristi Alvin Lee, oikealta nimeltään Graham Alvin Barnes, syntyi Nottinghamissa vuonna 1944. Monien tuon ajan nuorukaisten tapaan hän kiinnostui musiikista ja kitaransoitosta teini-iässä. Hän ihaili Scotty Mooren ja Chuck Berry tapaisia kitaristeja, mutta kuunteli myös bluesia kuten Muddy Watersia ja Big Bill Broonzyä. Saattoi jopa olla, että hän jumaloi Chuck Berryä niin paljon, että valitsi soittimekseen Gibsonin ES-335-mallin esikuvansa mukaan.

Lee perusti ensimmäisen yhtyeensä The Jaybirdsin vuonna 1962. Bändistä muotoutui muutamien nimen- ja miehistönvaihdosten jälkeen lopulta Ten Years After. TYA julkaisi nimeään kantavan debyyttialbumin vuonna 1967, mutta bändin varsinainen läpimurto tapahtui Woodstockissa paria vuotta myöhemmin. Alvin Leen mielestä kaikkea oli kuitenkin lopun alku. TYA toimi aktiivisesti 60-luvun puolivälistä 70-luvun puolelle ja julkaisi uransa aikana muutaman klassikkotasaisen pitkäsoiton ("Cricklewood Green" ja "Watt") sekä eräänlaiseksi joutsenlauluksi jääneen "Recorded Live" -tuplialbumin. Bändi hajosi vuonna 1974. Syitä siihen oli monia, mutta yksi tärkeimmistä oli Leen kylmästä kierteestä. He tekivät ennätykselliset 28 Amerikan-turneetta seitsemän vuoden aikana.

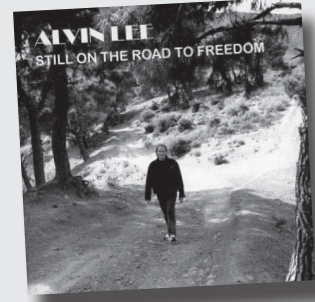
Hänen mukaansa bändistä oli tullut vain "liikkuva jukeboksi". Hän ei jaksanut enää kantaa kitarasankarin haarniskaa, jonka oli saanut Woodstockin keikan yhteydessä. Hän yksinkertaisesti vain kyllästyi soittamaan loputtomia kitarasooloja illasta toiseen.

Alvin Leen ensimmäinen sooloalbumi, Mylon LeFevren kanssa tehty "On The Road To Freedom", ilmestyi vuonna 1973. Varsin kantripitoinen levy oli selkeä irti bluesrock-kitarasankarin roolista ja todiste siitä, että hän oli monipuolinen ja tyylietoinen muusikko. Juuri tätä puolta hän pyrki tuomaan esille soololevyillään. Julkaisuillaan hän yhdisteli surutta esim. bluesia ja 50-luvun rock'n'rollia maustaan sekoitusta mm. kantrilla ja joskus jopa jazzilla.

Vuonna 1988 Ten Years After kasattiin uudestaan ja Alvin Lee saatiin houkutelua mukaan. He tekivät kiertueen Euroopassa ja levyn "About Time", joka oli heidän ensimmäinen studiojulkaisunsa 15 vuoteen. Yhteistyö ei jatkunut kuitenkaan pidemmälle. TYA jatkoi kuitenkin uraansa, mutta ilman Leen mukanaoloa.

Vaikka Lee tunnettiin yhtenä aikakautensa nopeimmista kitaristeista, hän ei itse pitänyt sellaisista vaan ihaili enemmän Peter Greenin tapaisia tunteella soittavia, "less is more" -tyylisiä kitaristeja. Muusikkona Lee on ollut esikuvana monille nuoremman polven soittajille ja kenties jopa Albert Järviselle, sillä Hurriganesin alkupään ohjelmistoon kuului TYA:n Hear Me Calling. Uskoisin myös, että Järvisen ensimmäisellä sooloalbumilla ollut Don't Be Cruel oli blokattu nimenomaan Leeltä eikä Elvikseltä.

Gibson julkaisi vuonna 2005 Custom "Big Red" Alvin Lee ES-335 -mallin, jonka suunnittelussa Alvin Lee oli aktiivisesti mukana. Tavallisesta ES-335 -mallista Big Red poikkesi kolmannen mikrofoninsa osalta. Alvin Lee kuoli Espanjassa maaliskuun 6. päivänä kuluva vuotta. Hän menehtyi sairaalassa odottamattomiin komplikaatioihin rutiininomaisen leikkauksen jälkeen. Hänen viimeiseksi levykseen jäi elokuussa 2012 julkaistu "Still On The Road To Freedom". Mestarin muistoa kunnioittaen.



ALVIN LEE Still On The Road To Freedom (RM12012) -12

(1) Still On The Road To Freedom (2) Listen To Your Radio Station (3) Midnight Creeper (4) Save My Stuff (5) I'm A Lucky Man (6) Walk On, Walk Tall (7) Blues Got Me So Bad (8) Song Of The Red Rock Mountain (9) Nice & Easy (10) Back In 69 (11) Down Line Rock (12) Rock You (13) Love Like A Man 2

Alvin Leen viimeiseksi levyksi jäänyt, viime vuoden lopulla ilmestynyt "Still On The Road To Freedom" on hänen ensimmäinen albuminsa neljään vuoteen. Sitä voi pitää sisarteoksena hänen vuonna 1973 Mylon LeFevren kanssa levyttämälleen pitkäsoitolle "On The Road To Freedom". Levyn käynnistä tiivistunnelmainen, upeaa kitarointia esittelevä nimiraita. I'm A Lucky Man on raju rockabillypläjäys ja toimisi varmasti hyvin myös jonkun asiansa osaavan billytrion käsittelyssä. Akustinen Walk On, Walk Tall menee kantriosastolle. Olemme päässeet levyn puoliväliin ja koko juurimusiikin kirjo on melkein käyty läpi.

Mainion shufflekompin rydyttämä Blues Got Me So Bad nousee yhdeksi suosikeistani. JJ Cale -tyylinen Back In 69 sisältää tuukkaa kitarointia. Love Like A Man 2 on luonnollisesti uusioversio "Cricklewood Green" -albumin samannimisestä kappaleesta. Vaikka esitys on alkuperäistä lyhyempi, niin pituutta on tässäkin on riittävästi. Tosin kaikki ei ole aivan sitä miltä se näyttää, sillä kappaleen lopussa on minuutin mittaisen tauon jälkeen minuutin kestävä akustinen "bonusrait". Kokonaisuutena tämä albumi on varsinainen nostalgiatrippi, paluu eiliseen. Alvin Lee tarjoilee meille kaiken rockista bluesiin sekä jazzista funkkiin. Eräs juurimusiikin mestareista on tehnyt monipuolisen, onnistuneen ja tärkeän jäähyväislevyn.

Riku Metelinen

Alvin Lee/Ten Years After -albumit:

Ten Years After: s/t (1967)
 TYA: Undead (1968)
 TYA: Stonedhenge (1969)
 TYA: Sssh (1969)
 TYA: Cricklewood Green (1970)
 TYA: Watt (1970)
 TYA: A Space In Time (1971)
 TYA: Rock & Roll Music To The World (1972)
 TYA: Recorded Live (1973)
 Alvin Lee & Mylon LeFevre:
 On The Road To Freedom (1973)
 Alvin Lee: In Flight (1974)
 TYA: Positive Vibrations (1974)
 Alvin Lee: Pump Iron! (1975)
 Alvin Lee: Let It Rock (1978)
 Alvin Lee: Rocket Fuel (1978)
 Alvin Lee: Ride On (1979)
 Alvin Lee: Free Fall (1980)
 Alvin Lee: RX5 (1981)
 Alvin Lee: Detroit Diesel (1986)
 TYA: About Time (1989)
 Alvin Lee: Zoom (1992)
 Alvin Lee: Nineteen Ninety-Four (1994)
 Alvin Lee: In Tennessee (2004)
 Alvin Lee: Saguitar (2007)
 Alvin Lee: Still On The Road To Freedom (2012)